

en Forlængelse af Loven paa 3 Aar er den, at da Loven var under Behandling i Foraaret, var det af Forslagsstillerne foreslaaet, at Loven skulde have haft en længere Gyldighed end den fik. Det blev jo vedtaget, at den kun skulde gjælde til Juli dette Aar, fordi den høitærede Finansminister erklærede ikke at kunne give sit Samtykke til den, medmindre den fik en saadan kort Varighed. Det blev erklæret om den fra den høitærede Ministers Side, at det var noget ganske Nøyt og Extraordinært, som her blev foreslaaet, og at man ikke kunde gaa ind paa at give en saadan Lov en længere Varighed, da man ikke vidste, hvilken Virkning, den vilde have, og hvorledes den i det Hele vilde komme til at staa for Administrationen, hvilke Banfæligheder den vilde komme til at fremkalde osv. Nu antager jeg, at det maa være forandret. Nu antager jeg, at, skjønt der ikke, det jeg veed af, foreligger nogen Overføgt over, i hvilket Omfang Loven er er blevet benyttet, der dog er en almindelig Erfaring om, at Loven er kommen en hel Del Mennesker til Gode, og at den formentlig ikke har foranlediget særlige Banfæligheder, eller at der overhovedet skulde være kommet Noget frem, som skulde kunne bevirke, at man nu ikke kunde gaa ind paa en Forlængelse af den. Det, der var Forudsetningen for Lovforslagets Indbringelse og Behandling i Hjør, at der vilde finde en Nedgang Sted i Rentefoden, og at en hel Del Eiendomsbesiddere netop paa Grund heraf vilde have Leilighed til at ombytte deres nuværende Prioriteter med Laan paa gunstigere Villkaar, er ganske vist indtruffet, men det er lige saa sikkert, at den Bevægelse i Pengemarkedet, som gav Anledning til Loven, ikke er sluttet endnu. Det er vist, at der er en hel Del Eiendomsbesiddere med Prioriteter i deres Eiendomme, som endnu kunne have god Anledning til at benytte Loven. Man kunde sige, at de kunde have gjort det tidligere. Men det er jo ikke altid saaledes, at man kan faae Prioriteter, som man ønsker det, i det Dieblit, man vil have dem; man maa vente til det beleilige Tidspunkt indtræder. Og det kan da være, at der er en hel Del Eiendomsbesiddere, der ere stillede fuldstændig som de, der have haft Gavn af Loven, og som ikke ville kunne faae Gavn af Loven, medmindre dens Varighed udstrækkes endnu i nogen Tid. Jeg stoler derfor paa, at den høitærede Finansminister her vil kunne gaa ind paa en Forlængelse af Loven og vil kunne sige os, at der ikke har været saadanne Banfæligheder og ikke viist sig saadanne Ulemper ved Lovens Anvendelse, som man frygtede for ved Sagens

Behandling i Foraaret, og paa Grund af hvilke man ikke vilde give Loven en længere Varighed. -- Jeg vil blot sige endnu, at da vi nu have foreslaaet en Forlængelse af Loven, kunde der maaste have været Anledning til at tænke paa enkelte Ændringer af den, men Forslagsstillerne ere komne til det Resultat, at vi hellere vilde forelægge Loven fuldstændig som den var, idet vi mene, at de urigtige Opfattelser eller Misforstaaelser, som muligvis ere komne frem et eller andet Sted, kunde klares ved Diskussionen her i Salen og særlig ved Udtalelser af den høitærede Minister. Jeg skal saaledes antyde, at det har viist sig, at i Pragis er Loven ikke bleven anvendt som dens Henføgt var i det Tilfælde, at der er fraffilt Parceller fra en Eiendom. Der er nemlig forekommet Tilfælde, saa vidt jeg veed, hvor der er forlangt Udfættelse af en Prioritetsobligation i en Eiendom, og samtidig med at der er stillet Parcel fra er der forlangt Thinglæsning af en Obligation af samme Størrelse. Det er ganske vist, at efter Bogstaben kommer dette Tilfælde ikke ind under Loven, men jeg antager, at den vedkommende Eiendomsbesidder meget let vilde kunne forarsage, hvis han hører sig rigtigt ad, at dette Tilfælde kommer ind under Lovens Bogstav, nemlig naar han benytter den Fremgangsmaade først at erhverve den oprindelige Prioritethavers Samtykke til, at Parcellen udgaar af Pantet, saaledes at den oprindelige Obligation nu kommer til at hvile paa den tilbageværende Del af Eiendommen. Der vil da ikke være Noget til Hinder for, at den, skjønt oprindelig udstedt som Hæftelse for hele Eiendommen, nu i det givne Dieblit, efter at Afkaldet paa Parcellen fra den vedkommende Prioritethavers Side er thinglæst, maa betragtes som kun hvilende paa den tilbageværende Eiendom. Jeg tror, at der her er et Punkt, hvor Loven muligvis ikke har virket saa heldigt, som den skulde, men at det snarest har ligget i, at Folk have misforstaaet Loven, og at en saadan Misforstaaelse vil kunne hæves ved Diskussionen her i Salen. Et andet Forhold, som det kunde stille sig mere tvivlsomt med, er Spørgsmaalet om Afsløsningen af vedværende Afgifter i en Eiendom. Da Loven oprindelig blev affattet, tænkte man ikke paa, at en Byrde eller Behæftelse paa en Eiendom ikke netop behøvede at være en Prioritetsobligation, det kunde ogsaa være en fast aarlig Afgift, og denne kunde igjen være indrettet paa forskjellig Maade. Der kunde saaledes i det Dokument, hvorved Afgiften betinges, indeholdes en Bestemmelse om en bestemt Afsløsningsmodus, idet der nemlig